

Hadrianus: de vijand van God en Israël

Bron: https://www.wayoflife.org/reports/hadrian_the_enemy_of_god.php, 26-8-2020
Uittreksel uit het boek *Jews in Fighter Jets: Israel Past, Present, and Future* (555 pag.; W.O.L.)

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV). Vertaling, plaatjes en voetnoten door M.V.

Marmeren buste van Hadrianus in het Nationaal Archeologisch Museum van Venetië

Zestig jaar na de verwoesting van de tweede tempel onder leiding van Titus, was er een laatste Joodse opstand (132-135 n.C.).

Genaamd de Bar Kochba-opstand, werd deze geleid door Simon ben Kosibah. De aanleiding van de Bar Kochba-opstand was het plan van **keizer Hadrianus** (Publius Aelius Hadrianus; reg. 117-138) om een Romeinse stad te bouwen bovenop de ruïnes van Jeruzalem. Na de verwoesting in het jaar 70 was het niet herbouwd. “Dit was typisch Romeins gedrag: in vroegere tijden was Carthago met de grond gelijk gemaakt en jaren verstreken voordat herbewoning van de site werd toegestaan. Een soortgelijk lot was Korinthe overkomen” (Anthony Everitt, *Hadrianus en de triomf van Rome*).

Hadrianus werd keizer in 117 n.C., na Trajanus. Op een gouden munt die voor die gelegenheid werd geslagen [*aureus*, en ook een zilveren *denarius* - MV], is te zien dat Trajanus een wereldbol aan Hadrianus overhandigt, “waarmee de overdracht van de heerschappij over de wereld wordt aangeduid”. Hier zien we dat de oude Romeinen wisten dat de wereld een bol is en niet plat!

Trajanus en Hadrianus staan links en rechts met een overhandigende wereldbol tussen hen in
<https://followinghadrian.com/2013/08/09/the-death-of-trajan-and-ascension-of-hadrian/>.

In 130 n.C. bezocht Hadrianus op weg naar Egypte Judea en kondigde zijn besluit aan om de nagedachtenis aan Israël en Jahweh God uit Jeruzalem uit te wissen en er een afgodische Romeinse stad van te maken ter ere van hemzelf. Hij hernoemde Jeruzalem tot *Aelia Capitolina*. *Aelia* is afgeleid van de familienaam *Aelius* van Hadrianus en *Capitolina* verwijst naar de afgodische cultus van de Capitolijnse Triade in Rome (Jupiter, Juno en Minerva).

Hadrianus bouwde een tempel voor de smerige god Jupiter op de Tempelberg. (Eerder bouwde hij de beroemde Olympische tempel van Jupiter in Athene). De Romeinse Jupiter was de Griekse Zeus. Volgens de Griekse mythologie was Zeus getrouwd met zijn zus Hera en was hij een beruchte overspeler. Veel van de mythen hebben betrekking op Hera's poging om wraak te nemen op Jupiter vanwege zijn ontrouw. Hij voegde zich ook bij zijn broers Poseidon en Hades om de broedermoord van hun vader Cronus te plegen.

Hadrianus richtte ook een godslasterlijk gedenkteken op voor zijn eigen vergoddelijking in de vorm van een ruitersstandbeeld dat hij bovenop de voormalige locatie van het Heilige der Heiligen van de Joodse tempel plaatste.

Hadrianus bouwde een tempel van Venus (Aphrodite), de "godin van de liefde", boven het lege graf van Christus. Aangezien dit pas ongeveer 40 jaar na de dood van de apostel Johannes was, lijkt het zeker dat de plaats van de oorspronkelijke tombe toen bekend was. (Ongeveer tweehonderd jaar later verwoestte keizer Constantijn de heidense tempel en bouwde hij de Kerk van het Heilig Graf op dezelfde plek, daarom geloven we dat deze kerk zich op de begraafplaats van Christus bevindt. Voor een geïllustreerde studie hiervan, zie de *Bijbel Times & Ancient Kingdoms*, PowerPoint # 24, "Christ's Passion Week", verkrijgbaar bij Way of Life Literature.)

Hadrianus nam graag deel aan orgieën op afgodische festivals en was nauw betrokken bij hekserij en occulte ceremoniën. Hij reisde naar Griekenland om ingewijd te worden in de geheime mysteriën van Eleusis, die grote zegen moesten brengen en "een welvarende postume toekomst verzekeren". De mysteries waren gebaseerd op de mythe van de dood en wedergeboorte van Persephone, dochter van de vruchtbaarheidsgodin Demeter. Het proces begon met het offeren van een varken aan Demeter. Tijdens de daaropvolgende ceremoniën danste een menigte ingewijden zichzelf "in een staat van euforie". De finale werd gehouden in een donkere, raamloze tempel genaamd Telesterion, of de zaal van mysteries. Het eindigde met het openen van de deur en het schijnen van een groot licht, dat de nieuwe geboorte en de intrede in spirituele wijsheid betekende. Net als de Egyptische mythe van Osiris en Isis, waren de Griekse mysteriën van Eleusis een goedkope demonische vervanging voor de incarnatie, verzoening en opstanding van Christus en het evangelie van redding door geloof in Hem. De oude heidense mysteries waren alleen beschikbaar voor selecte ingewijden, die gezworen hadden tot eeuwige geheimhouding, op straffe van de dood, maar het evangelie van Jezus Christus is beschikbaar voor iedereen die gelooft en moet aan alle naties worden gepredikt.

Hadrianus leefde schandelijk met een jonge mannelijke partner genaamd Antinous. Tijdens zijn uitgebreide reizen maakte hij er een punt van om afgodische orgieën bij te wonen, zoals het festival van Erotidia in Boeotië in Griekenland. Opedragen aan de god Eros, zoon van Aphrodite, celebreeerde het elke vorm van morele perversie. Toen Antinous onder verdachte omstandigheden verdronk in de rivier de Nijl tijdens Hadrianus' bezoek aan Egypte (nadat hij Judea had verlaten), liet Hadrianus hem vergoddelijken als een god en richtte hij overal in het rijk standbeelden van hem op. (Trajanus, die Hadrianus voorafging, was ook homoseksueel). "Een van de opmerkelijke kenmerken van deze periode is dat de keizerlijke regering bijna vijftig jaar lang werd geleid door twee mannen die zich voornamelijk, zo niet uitsluitend, bezighielden met homoseksueel gedrag". (*Hadrianus en de triomf van Rome*).

Hadrianus had massa's mensen gemarteld en vermoord en op wrede wijze als slaven verkocht, zoals de meer dan een half miljoen Joden die werden afgeslacht tijdens de opstand van Bar Kochba, maar hij hield van zijn huisdieren. Hij bouwde uitgebreide graven voor zijn paarden en honden. Toen zijn favoriete paard, Borysthenes, stierf, schreef hij een gedicht als grafschrift.

Hadrianus bouwde een van de grootste en meest uitgebreide privé-paleiscomplexen in de geschiedenis. De 250 hectare grote villa, gelegen in Tibur, op korte afstand van Rome, bood plaats aan 2.000 gasten en bedienden. Het was opvallend kleurrijk, versierd met "fresco's en marmer in elke tint, en

heldere mozaïeken op de vloer”. De altijd aanwezige beelden zijn in schitterende kleuren geschilderd. De gebouwen zijn gebouwd met het zeldzaamste en mooiste marmer en hout. Water stroomde door de enorme villa. “Het spoot, viel of stroomde in monumentale fonteinen, liep langs sluizen, of stond stil en spiegelglad in rechthoekige poelen” (Everitt). De villa was bereikbaar via een wagenweg van 250 meter, omgeven door een terras met zuilen.

Terugkerend naar Hadrianus’ wederopbouw van Jeruzalem als Aelia Capitolina, had de stad een 12 meter brede zuilengalerij *Maximus Cardo* (een belangrijke noord-zuidboulevard) die loopt van de Damascuspoort naar de Zionpoort. (Een oost-westboulevard heette een *Decumanus*.) Een Romeinse cardo had meestal overdekte loopbruggen en winkels langs de zijkanten. Een deel van de cardo van Jeruzalem werd in 1969 opgegraven en is tegenwoordig te zien in de Joodse wijk van de Oude Stad. Er werden heiligdommen gebouwd in Caesarea en Tiberius ter ere van Hadrianus, en in Gaza werd een Hadrianusfeest opgericht.

Hadrianus sloeg in ongeveer 130-132 een munt die laat zien hoe hij een team stieren bestuurt om Jeruzalem om te ploegen. De inscriptie luidt: “Col[onia] Ael[ia] Kapit[olina] Cond[ita]” (“de stichting van Colonia Aelia Capitolina”).

<https://www.thetorah.com/article/walled-cities-from-the-time-of-joshua-celebrate-shushan-purim-why>

Hoe dramatisch ging de profetie van Micha in vervulling!

“Daarom zal omwille van u Sion als een akker omgeploegd worden, Jeruzalem een puinhoop worden en de berg van dit huis tot hoogten in het woud” (Micha 3:12).

In 2014 vond de Israel Antiquities Authority een stenen fragment gegraveerd met een inscriptie over Hadrianus door het Romeinse 10de legioen. Het dateert uit zijn bezoek in 130 n.C. En luidt:

“Aan de imperator Caesar Trajanus Hadrianus Augustus, zoon van de vergoddelijkte Trajanus Parthicus, kleinzoon van de vergoddelijkte Nerva, hogepriester, voor de 14de keer bekleed met tribunische macht, voor de derde keer consul, vader van het land [gewijd door] het tiende legioen Fretensis Antoniniana”.

Een paar jaar na het bezoek van Hadrianus aan Judea en zijn beslissing om Aelia Capitolina te bouwen, kondigde SIMON BAR KOSIBAH zichzelf aan als de prins en de Messias om de tempel en het koninkrijk van Israël te herstellen. Hij ondertekende zijn brieven “vorst van Israël” (Anthony Everitt, *Hadrianus en de triomf van Rome*).

Bar Kosibah werd uitgeroepen tot Messias door de prominente rabbijn Akiva ben Yosef, een belangrijke bijdrager aan de Talmoed. In de overtuiging dat Simon Rome zou verslaan en de tempel in Jeruzalem zou herstellen, verklaarde Akiva hem *Simon bar Kochba* of *Zoon van de Ster*, verwijzend naar de Messiaanse profetie van Numeri 24:

“... Er zal een ster uit Jakob voortkomen, er zal een scepter uit Israël opkomen ...” (Numeri 24:17).

Bar Kosibah bracht een haveloos Joods leger van 200.000 man bijeen. Om zich te verbergen bouwden ze honderden grot- en tunnelcomplexen met ventilatieschachten, water- en voedselvoorraden. Archeologen hebben er meer dan 300 gevonden.

Volgens de Talmoed had Bar Kosibah rekruten nodig om hun moed en toewijding te bewijzen door een vinger af te hakken. Voordat hij de strijd aanging, zei hij naar verluidt: “O Meester van het uni-

versum, je hoeft ons niet te helpen, maar breng ons ook niet in verlegenheid!” (*Palestijnse Talmoed*, Ta’anit 4:5).

Bar Kosibah was dus een waardige vervulling van Zacharia’s profetie over een “dwaze herder” (Zacharia 11:15-17)¹. Na een beschrijving van Israëls verwerping van Christus en verraad voor 30 zilverstukken, noemt de profeet een “dwaze herder” die door het blinde Israël zal worden ontvangen. Christus profeteerde over zo iemand:

“Als een ander komt, in zijn eigen naam, die zult u aannemen” (Johannes 5:43).

Bar Kosibah is een van de vele dwaze herders die Israël heeft gevolgd sinds ze de Goede Herder heeft afgewezen. De ultieme dwaze herder zal de antichrist van de laatste dagen zijn.

De opstand van Bar Kochba was aanvankelijk succesvol. Ze versloegen twee Romeinse legioenen en veroverden 50 bolwerken. Velen dachten dat de bevrijding van Israël nabij was. Munten werden gegraveerd met de woorden “naar de vrijheid van Jeruzalem”.

De munten bevatten afbeeldingen die betrekking hadden op de tempel, aangezien er nog Joden in leven waren die de Tweede Tempel met eigen ogen hadden gezien.

Sommige afbeeldingen toonden de gevel van de tempel van Herodes met zijn vier pilaren en gewelfde deur.

Messiaanse ster

Bar Kochba-munten

Andere beeldden de zilveren trompetten af.

“Maak voor u twee zilveren trompetten; van gedreven werk moet u ze maken. Ze dienen u tot het samenroepen van de gemeenschap en tot het opbreken van de kampen” (Numeri 10:2).

De Joden hoopten dat de trompetten spoedig zouden klinken vanuit een derde tempel.

Andere Bar Kochba-munten beeldden de harp of lier af.

“Loof de HEERE met de harp, zing psalmen voor Hem met de harp en de tiensnarige luit” (Psalm 33:2).

Deze harp wordt de Davidische harp genoemd. Het lichaam is gevormd om comfortabel in de kromming van de arm te passen. Ze is gereconstrueerd door mensen die verbonden zijn met het Tempelinstituut en die zich voorbereiden op de bouw van de Derde Tempel.

Op sommige Bar Kochba-munten stond een ster boven de tempel, die de komst van de Messias afbeeldde als de “Ster van Jacob”.

Zoals we zullen zien in de secties “Israël heden” en “Israël toekomst”, is Israël nog steeds op zoek naar een tempelbouwer, of het nu een profeet of een messias is, en het Tempel Instituut bereidt artikelen voor de Derde Tempel voor. Deze omvatten de menora (gemaakt met drie miljoen dollar aan goud), de kleding voor de priesters en de hogepriester, de tafel met toonbrood, het wasbekken en de tafel met wierook.

Het probleem is echter dat ze de Messias in de persoon van Jezus al hebben verworpen!

¹ “De HEERE zei tegen mij: Neem u nogmaals de uitrusting van een **dwaze herder**. Want zie, Ik zal een herder in het land doen opstaan: naar wat dreigt uitgeroeid te worden, zal hij niet omzien ...”

Justinus de Martelaar en Hiëronymus verklaarden dat Bar Kochba eiste dat christenen Jezus als de Messias verloochenden en Hem lasterden, en degenen die weigerden, werden zwaar gestraft. Ze werden “vermoord met elke vorm van marteling”. Christelijke schrijvers noemden Bar Kochba “een slager, een bandiet en een oplichter”.

Keizer Hadrianus was woedend over de opstand en stuurde enkele van zijn beste generaals (Julius Severus en Tineius Rufus) met 12 legioenen (een derde van het Romeinse leger) om deze opstand neer te slaan. Het lijkt er zelfs op dat Hadrianus naar Judea terugkeerde en de campagne voor een korte periode zelf leidde (Anthony Everitt, *Hadrian and the Triumph of Rome*, Kindle Loc. 5213).

In het jaar 135 was de opstand van Bar Kochba afgelopen. Het eindigde met de val van Bethar (Beitar), de Joodse rebellenhoofdstad en de laatste vesting die stand hield tegen de legioenen. Deze lag ongeveer zeven mijl ten zuidwesten van Jeruzalem in de bergen van Judea. De Romeinse legioenen belegerden het fort en bouwden er een muur omheen om de verdedigers in de val te lokken. Bethar werd veroverd op de 9de van Av, dezelfde dag dat de eerste en tweede tempel waren gevallen. Duizenden Joden waren naar Bethar gevlucht en iedereen werd afgeslacht. De Romeinen stonden de begrafenis van de lichamen zes dagen niet toe. Bij archeologische opgravingen zijn overblijfselen gevonden van een verdedigingsgordijnmuur en negen torens, Romeinse kampen, slingerstenen, pijlpunten en een Latijnse inscriptie die de deelname van twee legioenen aan het beleg beschrijft: V Macedonica en XI Claudia.

Tijdens en na de opstand werden honderdduizenden Joden vermoord. De Romeinse historicus Cassius Dio gaf het cijfer van 580.000. Velen stierven van de honger. Tienduizenden werden verkocht als slaven en weggevoerd naar andere naties. “Er werden zoveel Joden als slaven verkocht dat de prijs van een slaaf hetzelfde was als de prijs van een dagvoorraad hooi voor een paard” (“Aelia Capitolina”, www.biu.ac.il).

Judea werd tot puin herleid. Vijftig versterkte steden en bijna 1.000 dorpen werden met de grond gelijk gemaakt.

Hadrianus executeerde de meeste Sanhedrin-leiders en Torah-geleerden, waaronder Rabbi Akiva, Simon ben Kosibah’s meest prominente aanhanger. Volgens de historicus Eusebius werd Akiva levend gevild.

Verbitterde Joodse overlevenden van déze holocaust hernoemden de naam Simon Bar Kochba in *Simon bar Kozeba (Zoon van de leugen)*.

Hadrianus probeerde de herinnering aan Israël uit te wissen. Hij vaardigde decreten uit tegen Torah-studie, het bezit van de Schrift, het houden van de sabbat, de besnijdenis en de aanbidding in de synagoge. Schriftrollen werden verbrand. Synagogen werden vernield. Het was Joden verboden Jeruzalem te bezoeken, behalve eenmaal per jaar op de dag van de verwoesting van de tempel.

Naast het hernoemen van Jeruzalem, hernoemde Hadrianus het land Judea tot “Syria Palestina”.

Hadrianus was zo opgewonden over de vernietiging van Judea dat hij Severus en twee andere generaals triomfantelijke eer (*ornamenta triumphalia*) verleende, Rome’s hoogste militaire onderscheiding.

Hadrianus stierf in de zomer van 138, slechts zes jaar na de opstand van Bar Kochba, na een lange en pijnlijke ziekte. Zijn afgodische rituelen en hekserij konden hem niet redden. Zijn lijden was zo groot dat hij zelfmoord probeerde te plegen, maar zonder succes, en smeekte om euthanasie.

Hadrianus’ lichaam werd begraven in een prachtig graf en een beeltenis (effigie) werd gecremeerd op een “hoge, rijk versierde brandstapel met meerdere verdiepingen”. Toen het vuur ontstak, werd een gekooide adelaar bovenin losgelaten, “wat betekende dat Hadrianus door de vlammen omhoog vloog om zich bij de onsterfelijke goden te voegen”.

Maar er zijn aanwijzingen dat Hadrianus wist dat hij zich niet bij “de onsterfelijke goden” zou aansluiten. Tijdens zijn laatste ziekte schreef hij een gedicht aan zijn eigen ziel:

Kleine ziel, jij charmante kleine zwerver,
de gast en partner van mijn lichaam,

waar ga je nu heen?

Ergens zonder kleur, woest en kaal;

je zult geen grappen meer maken als je er eenmaal bent.

(Anthony Everitt, *Hadrian and the Triumph of Rome*, Kindle Loc. 5529).

Het lijkt erop dat Hadrianus wist dat zijn ziel naar de hel zou gaan, ondanks de belofte van de mysteriën van Eleusis, hoewel hij niet de ware gruwel van de plaats kende. Woest en kaal en humorloos, inderdaad!

Hadrianus had geen excuus voor zijn afgoderij en godslastering. Hij had het licht van de schepping en het geweten, en hij had gemakkelijk toegang tot het licht van de Schrift. Hij was de enige Romeinse keizer die tijdens zijn ambtsperiode Israël bezocht, en hij had de oudtestamentische geschriften in een Griekse vertaling kunnen lezen of iemand in het Latijn laten vertalen. Misschien deed hij het wel.

Beter nog, hij had de nieuwtestamentische geschriften kunnen lezen. Hadrianus kende Jezus Christus en de beweringen over de opstanding en had mannen en vrouwen kunnen interviewen *die persoonlijk ooggetuigen kenden van de herrezen Christus*. Polycarpus leefde bijvoorbeeld van 69-155 n.C. en schreef ter verdediging van Christus' opstanding, en *Polycarpus kende ook persoonlijk de apostel Johannes*.

Hadrianus had alle gelegenheid om de waarheid van Gods Woord na te gaan. In plaats daarvan eiste hij dat Joden en Christenen de caesars zouden aanbidden. Hij vermoordde degenen die weigerden, verbrandde de Schrift, plaatste een standbeeld van zichzelf op de plaats van Jahweh's heilige der heiligen, bouwde een heidense tempel boven het lege graf van Christus, wiste de nagedachtenis van Israël uit, en stierf in zijn verachtelijke afgoderij.

Rome was het machtige koninkrijk van ijzer, van Daniël 2 en het "uitzonderlijk schrikwekkende" vierde koninkrijk van Daniël 7:19. De laatste profetie beschrijft Rome als een beest met "tanden van ijzer en klauwen van brons, het at, verbrijzelde en de rest vertrapte het met zijn poten". Wat een perfecte beschrijving van de poging van Rome om Israël als volk te vernietigen en haar herinnering uit haar eigen land en hoofdstad te wissen! Rome deed haar best om zowel Israël als het christendom te vernietigen, maar was in beide gevallen buitengewoon onsuccesvol.

De trotse Caesars zijn allang verdwenen en hun pracht ligt in het stof, maar Israël bestaat nog steeds, en dit is in vervulling van Bijbelse profetie!

De afgelopen 2500 jaar van Israëls geschiedenis is een onweerlegbaar bewijs van de goddelijke inspiratie van de Bijbel, omdat de geschiedenis van deze tijden duidelijk werd opgetekend in Bijbelprofetie in Deuteronomium 28-30, een millennium vóór de Babylonische ballingschap van 586 v.C.

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm